

[Ministeren for skatter og afgifter]

med den ændring af rentefradragsretten, der finder sted fra 1. januar 1987, er svært at vurdere, hvilken interesse låntageren må have. For der er noget mærkeligt ved den spekulation, som nu har cirkuleret lidt i dagspressen. Det har været muligt altid, det har været muligt gennem alle årene, men det har ikke fundet sted. Hvorfor har det ikke fundet sted? Der ville være store fordele ved det, hvor der er mulighed for at have et rentefradrag fra 73 pct. Det mærkelige er egentlig, at kapitalmarkedet udvikler sig på den måde, at pantebreve i forbindelse med hushandler selv på et tidspunkt, hvor vi havde en så høj rente som 20-22 pct., næsten alle sammen blev udstedt til 9 pct. i rente bortset fra nogle specielle pensionskassepantebreve o.lign.

Det er svært at sige, hvorledes kapitalmarkedet vil udvikle sig på dette punkt, men jeg kan sige, at jeg er overbevist om, at realkreditinstitutionerne ikke vil gå ind i det dér ved at udstede obligationer med en rente, der ligger over markedsrenten. Det betragter jeg som fuldstændig utænkeligt.

Hvad angår private pantebreve, er det svært at sige, om der vil være et marked, men jeg vil gerne sige to ting. For det første er det klart, at vi vil følge det meget nøje. For det andet er det også klart, at der er seks partier, der står bag det lovforslag, hvor vi netop ønsker, at den skattemæssige spekulation i kursgevinster hører op. Hvis det viser sig, at den opstår på et punkt som dette eller på andre punkter, er det klart, at vi i overensstemmelse med vores målsætning vil reagere imod det.

For så vidt angår det andet punkt, de indeksregulerede fordringer, gjorde hr. Skrumsager Skau opmærksom på, at man skulle være forsigtig med, at der ikke opstod et nyt hul. Det er jeg enig i, og jeg vil meget gerne deltage i en drøftelse i skatte- og afgiftsudvalget om hele denne problemstilling. Jeg tror ikke, at der vil opstå et hul her, men som jeg sagde i forbindelse med det andet spørgsmål, ved vi aldrig rigtig, hvordan kapitalmarkedet vil udvikle sig.

Jeg finder, at det skattepolitiske er bedre at være lidt begrænset i sine indgreb for at se, hvordan tingene udvikler sig, end den modsatte politik, at man forsøger at dække det hele med en eller anden formulering og derved kommer til at risikere at skyde spurve

med kanoner, for det kan være, det slet ikke udvikler sig på den måde.

Hr. Thoft holdt den forkerte tale på det forkerte tidspunkt til det forkerte lovforslag og med et fuldstændig forkert indhold. Hr. Thoft sagde, at vi ved skattereformen sikrer beskæftigelse i hans branche, en branche, der er respekteret i store dele af det danske samfund. Ja men hvis det er hans synspunkt, hvorfor nævnes det så ved et lovforslag, der er så enkelt og så forenklet, som dette er, hvor det hele drejer sig om en matematisk beregning af en rente, som er offentliggjort?

Tværtimod var jeg bange for, da hr. Thoft begyndte at tale om beskæftigelsen, at det var det modsatte, han ville skælde mig ud for, nemlig at vi nu gjorde naturligvis ikke hr. Thoft, men andre revisorer arbejdsløse ved, at visse former for skattearbitrage efter dette lovforslag vil være fuldstændig udelukket.

Hr. Thoft spurgte, hvorfor mindsterenten kun skal være $\frac{1}{2}$ af markedsrenten. Ja men det er der en let forklaring på. Forholdet er jo dette, at realkreditinstitutionerne skal udstede deres lån i serier, og hvis de skal holde sig inden for det blåstemplede, skal man passe på, at der er en vis margen, når renten varierer, hvad den jo gør på forskellige tider. For hvis man ikke giver en rentemargen som grundlag for blåstemplingen, så risikerer man jo, at salget af en serie pludselig må ophøre, fordi der sker en forandring i renten, og så bliver den pågældende serie alt for tynd til at kunne tjene formålet i realkreditte.

Men dertil kommer yderligere, at spekulationsrisikoen inden for $\frac{1}{2}$ er yderst minimal og i praksis lig nul. Det er netop et udtryk for, at vi ikke har skudt spurve med kanoner, men har forsøgt at lave noget praktisk, og hvis der så skulle være en lille bitte kursgevinst af nærmest ingenting, nå ja, så kan det være, hvad det være vil.

Endvidere holdt hr. Thoft en lang tale, som var helt forkert, om det urimelige i at beskatte obligationskursgevinster, men ikke aktiekursgevinster. Ja men enhver revisor kan da forstå, at det er to vidt forskellige ting.

Den kursgevinst, der opstår ved aktier, er jo en gevinst som følge af en værdistigning i aktieselskabet, og det er jo alt sammen noget, der allerede er beskattet. Den økonomiske figur, der giver aktiegevinsten, er jo allerede